

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. София, 06.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **4897** по описа за **2013** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 01.04.2013 г. по НАХД № 21303/2012 г., Софийски районен съд, НО, 3 състав е потвърдил изцяло наказателно постановление (НП) № 50954 от 10.10.2012 г., издадено от началник АНД, Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на Д. Б. П. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП на основание чл. 178д от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Д. П., чрез упълномощения адв. А. Т., в която се моли да бъде отменено решението и потвърденото с него НП, тъй като извършването на нарушението не било доказано от административнонаказващия орган. Инвалидното място, на което е прието, че е бил паркиран автомобилът му не е било обозначено според изискванията на закона, тъй като не е налице маркировка със синя боя на платното.

В съдебно заседание касационният жалбоподател – редовно призован, не се явява и не се представлява. В молба-становище, упълномощеният адв. Т. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не взема становище по жалбата и не се представлява в съдебното производство пред касационната инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и

дава становище, че следва да се остави в сила решението на СРС.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и основанията, изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл. 217 и чл. 218 от АПК, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, от лице с правен интерес и е допустима. По същество е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. С. М., на свидетеля при съставяне на АУАН Е. Ц. Д. и на П. М. С. – съставил докладната записка за репатрирането на автомобила, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на жалбата си.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

Правилно съдът е основал решението си на показанията на свидетелите, които са подробни, последователни, логични, непротиворечиви и кореспондират с писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Същите се оспорват от жалбоподателя, който във възраженията си към АУАН бланков № 643060 от 01.10.2012 г. е посочил, че има възражения.

По съществото на спора СРС правилно е установил, че от събраните в съдебното производство доказателства се установява, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Цитираната норма въвежда забрана за паркиране на места, определени за хора с трайни увреждания. В случая въз основа на АУАН, НП и докладната записка със скица на мястото на нарушението, както и от показанията на свидетелите по несъмнен начин се установява, че П. е паркирал управлявания от него лек автомобил на място, определено за хора с трайни увреждания. Конкретната причина, поради която жалбоподателят е паркирал на това място, както и дали е паркирал за кратко или по-продължително време на такова място, което е било обозначено със знак няма отношение към факта на извършеното нарушение, доколкото разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП не предвижда изключения, при които да е допустимо паркирането на пътното платно на място, определено за хора с трайни увреждания. Забраната на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП е въведена с цел охрана в най-пълна степен на възможността на хората с трайни увреждания да бъде осигурен достъп до различни обекти. Именно по тази причина престоят и паркирането на места, предназначени за хора с трайни увреждания, какъвто е и конкретният случай, са забранени от закона. Същевременно от представените по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че към датата на извършване на нарушението – 01.10.2012 г., мястото, на което е паркирал жалбоподателят е било персонално паркомясто за паркиране на МПС на хора с трайни увреждания. Всъщност и нарушението е било установено, след подаден сигнал от лицето, което ползва мястото.

Самият жалбоподател не оспорва, че автомобилът е бил паркиран на място предназначено за паркиране на автомобили на хора с трайни увреждания, но твърди, че същото не било достатъчно ясно обозначено и не го бил възприел. Видно от посоченото в жалбата му на въпросния ден след дълго обикаляне едва е намерил това

място, за да паркира, което води до заключение, че останалите участници в движението са възприели забраната за паркиране на персонално паркомясто за паркиране на МПС на хора с трайни увреждания, обозначено със знак Д21. Следователно с поведението си жалбоподателят е нарушил императивната норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Оттук се налага и заключението, че по отношение на П. е налице основанието по чл. 178д от ЗДвП за налагане на административно наказание глоба. Цитираният нормативен текст предвижда наказание глоба от 200 лева за лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания.

Същевременно не се установява и жалбоподателят не е ангажирал доказателства за това да е имал право да паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, не отрича и обстоятелството, че именно той е паркирал автомобила. Размерът на наказанието, наложено на нарушителя, е съобразен с размера на санкцията, предвидена в чл. 178д от ЗДвП.

При така установеното, касационната инстанция намира, че обжалваното решение не подлежи на отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и като правилно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.04.2013 г., постановено по НАХД № 21303/2012 г. от Софийски районен съд, НО, 3 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.